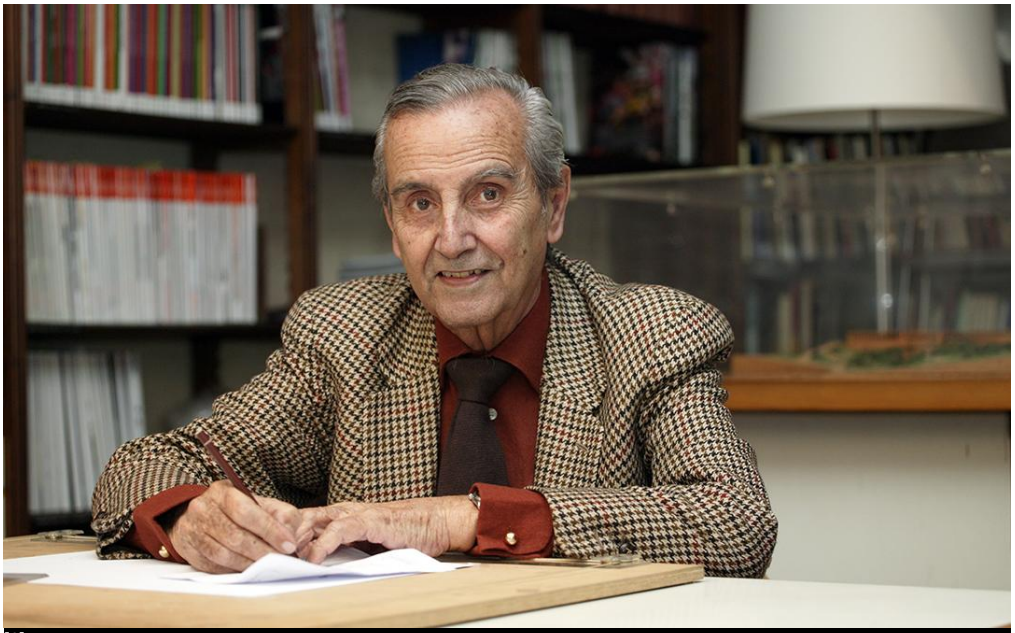
Publicat a *COL·LEGI D'ARQUITECTES DE CATALUNYA* (https://www.arquitectes.cat)

[1]

Recordant Federico Correa (1924 -2020)

Imatge:
© Christian Fons de l'Arxiu del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC)

Qui no ha conegut la Barcelona del anys 50 no podrà entendre la sacsejada que Federico Correa va crear en el gris àmbit docent de l?Escola d?Arquitectura de Barcelona quan es va saber que el primer projecte que els seus alumnes havien de fer a la seva vida no era una font ornamental o una glorieta amb columnes sinó el disseny d?un banc públic. Tractat a l?Escola amb irònic paternalisme gremial, aquest banc ?mitificat més tard pels propis alumnes- era la punta de llança pedagògica de Federico Correa, un arquitecte jove i massa ben vestit, que semblava un meteorit caigut en un dels reductes universitaris més tancat i conservador de Barcelona i que amb aquest exercici escolar posava en qüestió una docència acadèmica basada encara en els ordres de Vignola.

Aquests dies tots el diaris de la ciutat s?han fet ressò de la seva mort i citant el famós banc han glossat la seva obra fins el punt que el que pogués afegir jo sobre ell podria semblar fatigosament redundant. Tot i així m?agradaria remarcar breument alguns trets importants d?aquest arquitecte.

Sempre he cregut que de mestre se?n neix i que no tots els que es dediquen a la docència

tenen aquesta capacitat innata de saber transmetre coneixements. Correa la tenia i practicava una manera d?ensenyar com si no ho fes, que va influir amb altíssims resultats pedagògics en vàries fornades d?arquitectes catalans.

Els anys de col·legi passats a Anglaterra durant la Guerra Civil espanyola ? una vivència que pocs van tenir- el marcaren més del que ell va mai reconèixer. Van forjar el seu caràcter, distant i formal per els desconeguts, i l?impregnaren del pragmatisme antropològic anglès que ell anys més tard projectà en la seva arquitectura.

Una altre sèrie de circumstàncies marcaren també la seva futura vida professional. Quan encara els llibres podien canviar les vides de la gent, el seu pare, mentre estudiava ja arquitectura, li regalà una subscripció a la revista americana Architectural Forum, que sense ser una publicació especialment avantguardista li va obrir els ulls sobre l?arquitectura moderna que es feia fora d?Espanya.

Per relacions familiars, i sense saber a on anava a parar, va començar a treballar a l?estudi de Coderch, que fou el seu mestre i el seu turbulent amic. Més tard, i gràcies a ell, va assistir juntament amb el seu futur soci Alfonso Milà a un congrés d?arquitectura a Venècia on va conèixer la jove generació d?arquitectes italians (els Gardella, Gregotti, Albini *et alt*.) que li va obrir la porta als congressos del Team Ten, el grup revisionista escindit del CIAM que plantejava una arquitectura més pragmàtica allunyada dels dogmes dels fundadors del Moviment Modern.

Correa va ser un arquitecte essencialment lligat a Barcelona que, com els antics grecs amb llurs ciutats, la reconeixia com a única pàtria possible. Tota la seva obra es troba quasi en exclusiva a la nostra ciutat i a Cadaqués, el satèl·lit estival barceloní de l?època.

Sense adonar-se?n es va convertir en el primer arquitecte d?interiors. No em refereixo ara a que fos el millor -que certament ho era- sinó que va ser el que va realment donar carta de naturalesa a que s?encarregués a un arquitecte un tipus d?obra fins aleshores delegada als decoradors. Aquest fet va donar pas a que els seus exalumnes i alguns imitadors seguissin aquest camí ?avui malauradament perdut- i convertissin Barcelona en una ciutat d?admirables locals comercials.

Viatger incansable, capaç de recórrer llargues distàncies per anar a veure una obra arquitectònica nova o antiga -que per a ell era el mateix- amb relacions professionals cosmopolites i una ubiqüitat social envejable, va saber viure intensament la seva professió sense renunciar però a la *joie de vivre*.

Els arquitectes desapareguts, encara que moltes vegades anònimament, deixen un rastre físic que no existeix en altres professions: els seus edificis. Tot que és urgent que l?Ajuntament de Barcelona posi al dia el Catàleg dels edificis protegits de la segona meitat del s.XX, els edificis de Correa seguiran impertorbables per molt temps en la nostra ciutat. En canvi els interiors domèstics, per la seva pròpia naturalesa, són molt efímers i probablement molts dels dissenyats per ell aniran modificant-se o desapareixent amb els anys. Afortunadament, encara ens quedaran els esplèndids dibuixos que els van fer possibles i les fotografies que d?aquests interiors va realitzar Català-Roca. I tot conservat a l?Arxiu Històric del nostre Col·legi. A on, si no?

David Ferrer

Tornar [2]

Copyright@ Col·legi d'Arquitectes de Catalunya :
https://www.arquitectes.cat/ca/coac/actualitat/recordant-federico-correa-1924-2020

Links:
[1] https://www.arquitectes.cat/ca/coac/actualitat/recordant-federico-correa-1924-2020
[2] https://www.arquitectes.cat/ca/javascript%3Ahistory.back%281%29